

in de Salomons-groep en langs de kust van Australisch-Nieuw-Guinea (operaties waarbij hij veel steun zou ontvangen van Nederlandse vrachtschepen), werd een nieuwe tactiek gevolgd. Door het decoderen van de Japanse geheime telegrammen wist men precies waar de sterkste Japanse garnizoenen lagen – besloten werd, de punten waar zich de meeste Japanse eenheden bevonden, met rust te laten, te landen op zwakbezette kustgedeelten, daar onmiddellijk vliegvelden aan te leggen en dan met het inzetten van vliegtuigen en van door die vliegtuigen beschermde vlooteenheden de sterkste Japanse garnizoenen te isoleren. De Amerikaanse macht verplaatste zich dan westwaarts zonder in kostbare gevechten te land verwickeld te raken – dat zich ver achter die macht op diverse eilanden nog grote groepen Japanse militairen bevonden, hinderde niet. Die tactiek volgend, werden wèl landingen uitgevoerd op New Georgia en Bougainville maar werd het zwaar versterkte Rabaul op New Britain met rust gelaten (MacArthur had het willen aanvallen maar dat werd hem verboden) – van alle verbindingen met Japan afgesneden, zou Imamoera daar met een grote troepenmacht meer dan anderhalf jaar machteloos moeten gadeslaan hoe zijn land verslagen werd.¹

Met betrekking tot de Marshall-eilanden en de Marianen kon die tactiek in zoverre niet worden gevolgd dat, zo men al enkele door de Japanners versterkte eilanden met rust liet (in '44 behoorde daar ook Truk toe, hun grote oorlogsbasis in de Carolinen), in elk geval sommige eilanden waar de Japanners grote verdedigingscomplexen hadden aangelegd, moesten worden bestormd. Nimitz kwam bij het nader overwegen van de hem opgedragen taak tot de conclusie dat hij voor landingen in de Marshall-groep eerst de beschikking moest hebben over steunpunten op de zuidoostelijk daarvan gelegen Gilbert-eilanden. Die conclusie werd door de *Joint Chiefs of Staff* in juli aanvaard – er werd Nimitz opgedragen, op 1 december '43 op enkele eilanden in de Gilbert-groep te landen met twee divisies mariniers welke aan MacArthur ontnomen werden, en een maand of twee later te landen op de Marshall-eilanden.

¹ Imamoera's stellingen en voorraden bij Rabaul werden voortdurend gebombardeerd. Om ze te beschermen zette hij zijn troepen aan het graven – ze groeven tunnelcomplexen tot een totale lengte van 250 km; ook veldhospitalen en werkplaatsen waren er ingericht. Zijn troepen ontvingen overzee geen voedsel meer, derhalve liet hij hen elke ochtend en elke namiddag twee uur lang tuinieren. Daartoe moest men eerst de nodige werktuigen improviseren. De zeventigduizend Japanse militairen bij Rabaul hadden tenslotte de beschikking over 400 ha landbouwgrond en ca. 70 000 kippen. Zo bleven zij in leven. Als militaire macht waren zij evenwel volledig uitgeschakeld.